

HÒI THỨ HAI MƯƠI LĂM

BÓNG ĐEN MẮT QUỶ

Ngay khi khai chiến Đổ Dụ đã dùng toàn những tuyệt chiêu, bí chiêu cốt làm sao hạ được người mặc đồ đen cho thật nhanh thật lẹ. Hình như người mặc đồ đen nắm bắt được ý đồ của Đổ Dụ nên cứ né tránh chọc tức Đổ Dụ hơn là giao đấu làm cho Đổ Dụ càng đấu càng đuối sức. Giữa lúc đó người mặc đồ đen vọt nên ngọn cây làm cho Đổ Dụ lại phải dùng sức vọt theo lên ngọn cây như một cây pháo thăng thiên. Lên tới cây Đổ Dụ đã phóng gươm chém ngang bụng bóng đen nhưng bóng đen lẹ làng phóng sang cánh cây khác làm Đổ Dụ chém hụt tức tối lia gươm chém luôn cành cây hiệp sĩ áo đen đang đứng. Cành cây gãy, hiệp sĩ áo đen té theo. Nhưng cái té lẹ làng và bay bướm như một con chim lượn. Hiệp sĩ áo đen vừa đặt chân đến đất là Đổ Dụ đã nhảy từ trên cao chém xuống đầu hiệp sĩ áo đen, đường gươm dữ dằn và ác liệt. Nào ngờ hiệp sĩ áo đen hụp xuống lăn mình đi lười gươm chém vào đá toé lửa, làm tay Đổ Dụ êm ảm. Nhanh như chớp lúc Đổ Dụ đang tê tay hiệp sĩ áo đen nhào tới móc hai trái đấm vào hàm Đổ Dụ, nhưng Đổ Dụ nào phải tay vừa, chấp hai tay sĩa lên làm cho hiệp sĩ áo đen phải lùi về ngay lúc đó Đổ Dụ tung quyền đánh vào mặt hiệp sĩ áo đen, nhưng hiệp sĩ áo đen chao mình nhảy tới đánh vào sườn đối phương Đổ Dụ tránh được đòn này, nhưng ngay đó hiệp sĩ áo đen tung cú đá xong phi vào đùi Đổ Dụ trúng đòn bắn ra xa mấy thước.

Bóng đen không đánh nữa mà chỉ nói :

- Tạm thời ta tha mạng cho ngươi nhưng nhớ đừng có ngoan cố nữa mà đụng tới mồ mả tiên nhân, ta sẽ nặng tay.

Đổ Dụ lồm cồm ngồi lên phóng theo hiệp sĩ áo đen.

- Người hãy ngừng lại đấu với ta vài hiệp nữa. Mi đi là mi sợ ta lột mặt nạ chứ gì. Có ngon cời đồ bịt mặt ra giao đấu...

Hiệp sĩ áo đen quay ngoắt trở lại và từ từ bước đến trước mặt Đổ Dụ. Lúc đó lính canh cũng kéo tới tăng cường rất đông nhưng hiệp sĩ áo đen vẫn không nao núng.

- Ngươi tức vì ta bịt mặt phải không. Nếu ta dỡ đồ bịt mặt ra ngươi có chịu rút lui, không phá mồ mả tiên nhân không. Nếu ngươi không hứa ta mở đồ bịt mặt cho người coi mặt. Chúng mình sòng phẳng với nhau mà.

Đổ Dụ gật đầu.

- Ta sẽ để ngươi tự do lần này

- Ta cần gì thứ tự do của người. Ta cần người chấm dứt trò đào mồ mả tiên nhân và hôi triều. Ta cũng chẳng chấp kẻ ngoan cố thôi ngươi thích chết ta cho

chết. Ta chỉ sợ người nhìn mặt ta rồi người an không ngon, ngủ không yên thôi. Chứ ta đâu có hẹp hòi với người ... Thôi nhìn cho kỹ đi...

Nói dứt lời hiệp sĩ áo đen dờ bịt mặt ra.

Mọi người mở mắt thố lộ ra dưới ánh đuốc và kinh ngạc.

- Mặt kẻ cùi lở loét ghê tởm quá.

Đúng một bộ mặt cùi lở lói, môi sứt lộ hàm răng cái còn cái mất, mắt mất mí lộ ra ngoài hai cục, chân mày cũng chẳng còn, mũi rụng mất chỉ còn cái lỗ sâu hoắm tai còn mỗi một cái...

- Cút ngay thẳng cùi mày làm tao phát tởm.

Hiệp sĩ quần áo đen cười khanh khách và giệt cọt.

- Mi là kẻ chịu ơn cứu tử của tên cùi. Ta cùi nhưng ta không đi đào mồ mả tiền nhân, ăn ở có trước sau. Ta cùi ta không tham lam đi tìm kho tàng... Ta cùi ta không bán mạng sống cầu chữ công danh... Người không hồn về triều đi. Người cãi lời thẳng cùi sẽ mất xác đó.

- Tại sao mi cứ ngăn trở việc làm của ta và hăm dọa ta mãi thế.

- Ta là người bảo vệ tiền nhân, ta vì nhân đạo khuyên bảo người chứ một khi tiền nhân nổi giận thì người khó toàn thân... Thôi người không chịu nghe lời, người khó có lòng, thì ráng chịu. Ta đi đây...

Dứt lời hiệp sĩ áo đen dậm chân phi thân lên ngọn cây mất dạng trong chớp mắt.

Đỗ Dự lẩm bẩm :

- Tên cùi này lợi hại lắm, khinh công tuyệt vời, phải đương đầu với hắn không phải chuyện chơi. Bọn chúng lại còn lợi dụng cơ quan huyền bí trong mộ Không Minh để giữ kho tàng nữa. Khó khăn thật. Nhưng không còn cách nào khác là đờn đầu...

- Quân bay nhớ canh gác cẩn mật gặp kẻ lạ mặt cứ bắt cho ta.

Bọn lính dạ vâng. Bỗng một tràng cười khanh khách nổi lên cùng với một giọng nói ồm ồm vang dội :

- Tội ngoan cố của ngươi phải trả giá đắt lắm đó nhé...

Đỗ Dự lên cơn tức giận định về chỗ ngủ thì lính canh miệng hầm tới báo.

- Thừa tướng quân có người tới cứu đám dã nhân bị thương.

Đỗ Dự vội vã chạy tới miệng hầm, nhìn xuống thấy người mặc đồ đen đang dùng một chiếc khăn to dập lửa trên mình dã nhân và dìu lại miệng hầm quan tài mới được mở lại.

Hiệp sĩ áo đen vuốt ve hai con dã nhân và bôi thuốc cho nó.

- Các con chịu đau về động với ta rồi sẽ cho các con đi trả thù kẻ ám hại các con...

Hai con thú như biết nghe tiếng người trong chớp mắt biến xuống hầm...

Hiệp sĩ áo đen xoa tay và đi về phòng có pho tượng. Liền đó bốn chiếc quan tài đập kín miệng hầm.

Đỗ Dự ra lệnh cho các xạ thủ nạp tên thuốc độc chờ khi hiệp sĩ áo đen trở ra là bắn... Nhưng chờ lâu không thấy hiệp sĩ áo đen ra, Đỗ Dự định lại xuống hầm.

- Tướng quân coi chừng ta xuống rơi vào bẫy của tên cùi.
- Ta đã có cách.

Nói dứt lời Đỗ Dự ra lệnh làm máng đổ dầu xuống hầm hoả thiêu hầm luôn. Đỗ Dự tin rằng lửa cháy sẽ làm tên cùi chết thiêu.

Dầu được đổ xuống tràn ngập hầm và cửa được tung xuống bốc cháy nghi ngút.

Lửa cháy tới sáng cũng vẫn không thấy bóng dáng tên cùi.

- Các người xuống hầm có thấy ngách nào không.
- Thừa tướng quân không...
- Ta nhớ rồi lúc chúng ta dưới hầm rõ ràng có bàn tay tung lửa đốt cháy máu có dầu chắc phòng pho tượng có cửa ngách, tên cùi đã thoát bằng cửa này. Nó thông thạo đường trong hầm mồ lẫm, rất có thể nó đã ra ngoài rùng ròi.

Bỗng nhiên tiếng cười khiêu khích của hiệp sĩ áo đen nổi lên.

- Ta nó có sai đâu nó thoát rồi.

Đỗ Dự hét lớn.

- Tên cùi khốn kiếp ta thách mi chơi tay đôi với ta đó...

Lời Đỗ Dự vang đi nhưng chỉ có tiếng cười khiêu khích đáp lại.

Đỗ Dự mệt quá về chỗ ngủ vừa nằm xuống thiu thiu ngủ thì nghe lính kêu thất thanh.

- Ma, ma.